

[Freddy Madsen]

Det er en række forsømmelser fra det of-
fentliges side i de senere år, som er årsagen
til denne misere. Det drejer sig først og frem-
mest om spørgsmålet om uddannelseskapa-
citeten. Man havde et udvalg, som barslede
med en betænkning i 1975, men den kunne
Amtsrådsforeningen ikke tiltræde, fordi den
sagde, at det var for dyrt. Nu har man ned-
sat et nyt udvalg, der arbejder med en re-
form, men det er stadig væk ikke fremkom-
met med nogen resultater. Det er her, vi mener
at problemerne ligger.

I Københavnsområdet mangler der således
i dag imellem 1.500 og 2.000 sygeplejersker,
og tallet for hele landet ligger et sted mellem
3.000 og 4.000. Det er en meget alvorlig sag,
når man tænker på, at det jo ikke er et
spørgsmål om, at man ikke kan få folk på
dette område, for der er masser af unge, der
ønsker en sygeplejerskeuddannelse. Men de
kan ikke optages på skolerne, da kapaciteten
ikke kan øges under den nuværende uddan-
nelsesstruktur. Der er nemlig ikke praktik-
pladser nok, og dette problem er ikke blevet
bedret i den senere tid.

Man kunne måske venligt sige til forslags-
stillerne, at her er vel et af de områder, hvor
det ikke drejer sig om, at decentralisering er
det vigtige, men at der tværtimod er brug for
en samlet indsats for at ordne disse proble-
mer. Hvis uddannelseskapa-
citeten ved syge-
plejerskolerne skal øges – og det skal den – så
er det nødvendigt med en reform af sygeple-
jerskeuddannelserne, og derfor må arbejdet
med denne reform fremskyndes.

Jeg vil kort sige om sundhedsplejerskerne,
at her har vi jo også alvorlige mangler. Der
er 5 pct. af børnene imellem 0 og 1 år, der er
uden spædbørnssundhedsplejerskedækning,
og der er 27 kommuner i landet, der var helt
uden dækning i 1976. Dertil kommer, at vi
mener, at det ikke bare drejer sig om spæd-
børn, men at det også drejer sig om andre
befolkningsgrupper, at der er nye områder,
der må tages ind. Her vil vi ikke mindst pege
på, at det efter arbejdsmiljølovens vedtagelse
må være rigtigt, at der nu også uddannes
sundhedsplejersker inden for bedriftssund-
hedsstjenesten.

Der er altså mange opgaver, der er uløste,
der er folk nok til at tage sig af dem. Det
eneste, det afhænger af, er viljen til, at man
nu får uddannelserne på de forskellige områ-
der til at fungere på en sådan måde, at folk

kan komme igennem systemet, og således, at
de kan komme til at udføre det meget vigtige
arbejde, der her er tale om. Derfor støtter vi
SFs forslag, vil være med til at arbejde med
det, og vi vil også ad den vej lægge pres på
regeringen for hurtigt at få gjort noget ved
disse ting.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne sige tak til SF for, at folke-
tinget har fået dette forslag til folketingsbe-
slutning til behandling, sådan at vi kan få en
debat om disse forhold.

Begrundelsen for forslaget er jo tidligere
meget kraftigt blevet angrebet, vist især af
den konservative ordfører, men også af an-
dre. Jeg er for så vidt enig i kritikken. Det
ville være mere logisk og føles rigtigere, om
begrundelsen i højere grad havde taget ud-
gangspunkt i mangelen på uddannede sund-
hedsarbejdere – hedder det vistnok, når man
skal finde en samlet betegnelse. Det er jo
rigtigt, som andre har været inde på det, at
mangelen på uddannede på disse områder i
meget høj grad må eventyrelse befolknin-
gens sundhed.

Jeg synes, at det havde været rimeligt i
begrundelsen at fastslå, at mangelen er meget
stor. Følgende tal rammer, så vidt jeg forstår
efter at have checket dem hos indenrigsmini-
steren, når man tager hensyn til, at mange af
disse sundhedsarbejdere ønsker deltidsbe-
skæftigelse. Det må fastslås, at der mangler i
hvert fald 3.000 uddannede sygeplejersker,
3.000 uddannede sygehjælpere, under 1.000
fysio- og ergoterapeuter, og at det ikke er
muligt at dække ønskerne med hensyn til
jordemødre og sundhedsplejersker endnu.
Det er tal, der, synes jeg, virkelig bør tages
meget alvorligt af alle, og det ville være godt,
om det efter denne debat blev fastslået ved
referaterne herfra, at dette er den alvorlige
baggrund for folketingsbeslutningen.

Når dette er sagt, synes jeg, at der er al
mulig grund til at inddrage spørgsmålet om
arbejdsløsheden, især arbejdsløsheden blandt
unge kvinder. Fra det nye nummer af LO-
bladet ved vi, at LO vil henstille til regerin-
gen og folkettinget, at man tager netop
spørgsmålet om arbejdsløsheden blandt de
unge, og især blandt unge kvinder, op. Vi
ved jo, at arbejdsløsheden blandt unge kvin-
der fra 15 til 24 år ligger helt oppe i nærhe-